

Hlavní téma disertační práce představuje vyprávění o dějinách a jeho kulturotvorný potenciál – tedy schopnost utvářet společenství představ. V popředí zájmu stojí velké historiografické syntézy národních dějin (Michelet, Palacký, Lelewel aj.), které nově vznikaly zejména v 19. století a v nichž důležitou roli hrály nejen osvícenský kriticismus a heuristika, ale též tradiční imaginativní síla vyprávění. V detailu tento model „nové“ národní historiografie zastupují především Palackého Dějiny národu českého v Čechách a na Moravě. Podrobná naratologická analýza textu, jenž byl pro moderní české historické povědomí v mnoha ohledech zakládající, by měla osvětlit podíl historické obraznosti na konstituování moderní představy národa. Proto se analýza zaměřuje nejen na samotné Palackého Dějiny, ale též na přílehlé gravitační pole historiografických i uměleckých reprezentací národních dějin. Z naratologické perspektivy je podroben analýze též vzájemný vztah mezi historiografickým vyprávěním a historickou fikcí (historickým románem). Nezřetelnost epistemologického předělu mezi dějepiscem a historickým románem se přitom zdá být pro situaci „národních obrození“ v mnoha ohledech typická, což nutně obrací pozornost k bližší analýze recepční situace textů, které vypráví o dějinách národa.

Dílčí naratologický rozbor textu Dějin postupuje od postavy dějepisného vyprávění, přes zápletku k analýze statutu historické události. Nabízí tak typologii modelových postav Palackého národního dějepisného, osvětluje základní syntaktické struktury historiografické narace a usiluje též o hlubší analýzu časových struktur národního dějepisectví - jeho schopnosti reprezentovat jak fyzický čas velké historie, tak osobní prožitek času jednotlivce. Výstupy z těchto naratologických analýz jsou posléze promítnuty do širšího kontextu české historiografie i historické fikce (Jirásek, Tomek, Masaryk aj.), ale i jiných uměleckých děl s tematikou národní historie (Brožík, Aleš, Marold aj.)